

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobců: **a) H. H.**
 bytem X,

b) J. H.
 bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
 sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. 076439/2016/KUSK, sp. zn. SZ 060571/2016/KUSK REG/EMB,

takto:

- I. Řízení se vůči žalobci b) zastavuje.
- II. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. 076439/2016/KUSK, sp. zn. SZ 060571/2016/KUSK REG/EMB, a usnesení Obecního úřadu Velké Přílepy, stavebního úřadu, ze dne 21. 1. 2016, č. j. OVP-0347/2016, sp. zn. Výst. 330-3573zast./2009-RR, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobou postoupenou usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016, č. j. 3 A 140/2016-24, Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) se žalobci domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“) zamítl odvolání žalobců proti usnesení Obecního úřadu V. P., stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 21. 1. 2016, č. j. OVP-0347/2016, sp. zn. Výst. 330-3573zast./2009-RR (dále jen „usnesení stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2016“), a toto usnesení potvrdil. Stavební úřad svým usnesením podle § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“) a podle § 66 odst. 1 písm. g) a h) správního řádu z roku 2004 zastavil „řízení ze dne 6.9.2005 na základě žádosti o dodatečné povolení stavby“ dle 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). Řízení bylo zahájeno žádostí stavebníků A. F. a M. F. (dále jen „stavebníci“) ve věci „stavby, stavební úpravy dokončené stavby rodinného domu č.p. X pro změnu užívání 1. NP rodinného domu na klub s folklórním programem, Č. č.p. X“ (dále jen „stavba“).
2. Žalobkyně v žalobě popsala podrobně skutkový stav, přičemž namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu a též nezákonnost těchto rozhodnutí. Rozhodnutí správních úřadů se dle žalobkyně nezabývají řádně meritem věci, jsou nesrozumitelná a nemají oporu v zákoně. Usnesení stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2016 jednoznačně neurčuje, jaké řízení bylo zastaveno – zda řízení o dodatečném povolení stavby nebo řízení o jejím odstranění. Stavební úřad sice ve svém usnesení uvedl, že řízení bylo zahájeno dne 6. 9. 2005 žádostí o dodatečné povolení stavby v rámci řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy v rámci řízení o odstranění stavby, toto řízení ovšem neukončil žádným ze zákonných způsobů, tj. usnesením o zastavení řízení o odstranění stavby, rozhodnutím o nařízení odstranění stavby, rozhodnutím o dodatečném povolení stavby a vydáním usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby či rozhodnutím s výrokem „*odstranění stavby se nenařizuje*“. Tuto chybu nenapravit ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, přestože z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že s pokračováním řízení o odstranění stavby nepočítá. Dle názoru žalobkyně nebyl vyčerpán předmět řízení, žalovaný si patrně ani nebyl vědom toho, že žádost o dodatečné povolení stavby se projednává pouze v rámci probíhajícího řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vágní, žalovaný neuvedl důvody výroku, nevypořádal se s námitkami žalobkyně, přičemž i sám uvedl, že úmyslně nerespektoval zákonný postup. Není ani zřejmé, proč se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabývá zcela nesouvisející otázkou přezkumného řízení.
3. Dle názoru žalobkyně správní orgány nerespektovaly ani závěry soudů v této věci, a to že v daném řízení byl prokázán nesoulad stavby s územním plánem obce Č., přestože se jedná o esenciální podmínku dodatečného povolení stavby. Stavebníci zahájili a provedli stavbu bez stavebního povolení, teprve dodatečně podali stavebnímu úřadu žádost o její dodatečné povolení. V řízení rozhodoval stavební úřad i žalovaný opakovaně. I přes právní názor žalovaného o nezbytnosti pokračovat v řízení, stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby zastavil, a to usnesením ze dne 21. 1. 2016. Správní orgány svá rozhodnutí nesprávně opírají o tvrzenou *neměnnost konečného stavu*, na kterou usuzují z existence kolaudačního

rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 10. 2010, č. j. OVP-3751/2010, sp. zn. Výst.2881/2010-KU, vydaného ke stavbě, které nabylo právní moci dne 6. 10. 2010 (dále jen „kolaudační rozhodnutí“). Stavební úřad své rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016 odůvodnil ustanovením § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004, dle kterého správní orgán řízení zastaví, pokud se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Dle stavebního úřadu byla kolaudačním rozhodnutím založena subjektivní práva účastníků řízení a nemohou být zpochybněna. Kolaudační rozhodnutí již nelze přezkoumat, nelze ani zahájit řízení o obnově, protože zákonné lhůty již uběhly, a stavební úřad neshledal důvody pro vedení *přezkumného* řízení z moci úřední. Stavební úřad zároveň v tomto rozhodnutí nesprávně konstatoval, že stavba byla řádně povolena, a to pravomocným dodatečným povolením a dále uvedl, že následně bylo vydáno kolaudační rozhodnutí a stavební úřad neobdržel podnět k jeho přezkoumání. Právní názory a rozhodnutí správních orgánů jsou nesprávné, neboť stavební řízení nelze v posuzovaném případě zastavit pro zjevnou bezpředmětnost. V řízení o odstranění stavby, které je stavební úřad povinen vést *ex officio*, je pro stavební úřad i účastníky stavebního řízení rozhodující, zda je stavba dodatečně povolena či ne, toto posouzení a rozhodnutí má zásadní význam, a proto nelze žádost o dodatečné povolení stavby považovat za bezpředmětnou a stavební řízení zastavit. Stavební úřad zcela opominul ve věci vydaná rozhodnutí soudů a též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007-92, dle kterého je existence kolaudačního rozhodnutí pro zjišťování splnění podmínek řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná. Nesprávný je i názor správních orgánů, že stavebníci byli při nabývání svých práv v dobré víře, neboť tuto tvrzenou dobrou víru vyvrací mimo jiné účast stavebníků v soudním řízení. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, jak by měl vypadat zákonný postup pro dané správní řízení, odmítl takto postupovat s odůvodněním, že tento postup *spatřuje jako značně nekomfortní*.

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Protože stavba již byla zkolaudována a tento stav nelze změnit, přihlédl žalovaný ve svém rozhodnutí k základním zásadám správního práva, a to efektivnosti, proporcionality, přiměřenosti a ochrany práv nabytých v dobré víře. Proto žalovaný považoval řízení za bezpředmětné a neekonomické a neaplikoval závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu z 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010-193, dle kterého je nezbytné zahájit řízení o odstranění stavby i v případě, že existuje kolaudační rozhodnutí.
5. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobců doručeno dne 6. 6. 2016, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí žalobcům, posledním dnem pro podání žaloby bylo tedy pondělí 8. 8. 2016, přičemž žaloba byla odeslána do datové schránky soudu dne 5. 8. 2016. Žaloba byla podána po vyčerpání opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
6. Dále se soud zabýval splněním dalších zákonných podmínek pro projednání žaloby.
7. Žalobkyně a) soudní poplatek v plné výši a ve stanovené lhůtě zaplatila, žalobce b) i přes poučení soudu nikoli. S ohledem na to, že žalobce b) doposud nezaplatil soudní poplatek, ačkoliv stanovená lhůta marně uplynula, soud v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení I. výrokem tohoto rozsudku vůči žalobci b) zastavil.

Výrokem II tohoto rozsudku soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. dále rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení vůči žalobci b) bylo zastaveno. Účastníkem tohoto řízení je proto nadále pouze žalobkyně a) a žalovaný.

8. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po posouzení výše uvedených skutečností i s přihlédnutím k dále uvedené zákonné úpravě a ustálené judikatuře soud shledal žalobu důvodnou.
9. Ze správního spisu soud zjistil zejména následující skutečnosti:
10. Dne 14. 10. 2005 podali stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby.
11. Na základě této žádosti vydal dne 19. 9. 2007 stavební úřad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby č. j. Výst. 332/7-1941-1/1188/07/05-KU, jímž stavbu dodatečně povolil.
12. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2008, č. j. 43971/2008/KUSK, sp. zn. SZ 29618/2008/ KUSK ÚSŘ/Ru, žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2007 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí.
13. Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2009, č. j. Výst. 1941- 1/1188/1022/05/ 07/08-KU, stavební úřad znovu stavbu dodatečně povolil. Usnesením ze dne 18. 5. 2009, č. j. Výst. 1941-1/1188/1022/05/ 07/08-KU-ozn, stavební úřad opravil zjevnou nesprávnost svého rozhodnutí ze dne 17. 4. 2009, která se netýkala výroku opravovaného rozhodnutí.
14. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2009, č. j. 149761/2009/KUSK, sp. zn. SZ 139698/2009/ KUSK REG/Ru bylo i toto rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
15. Dne 8. 3. 2010 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. OVP - 0910/2010, sp. zn. Výst. 3573/2009-RR, kterým byla opět stavba dodatečně povolena, a to za podmínek stanovených stavebním úřadem.
16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2010, č. j. 079865/2010/KUSK, sp. zn. SZ 070153/2010/KUSK REG/Ru (dále jen „rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2010“) bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 3. 2010, potvrzeno.
17. *Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 10. 2010, č. j. OVP-3751/ 2010, sp. zn. Výst. 2881/2010-KU, bylo povoleno užívání stavby, právní moc rozhodnutí nastala dne 6. 10. 2010.*
18. *Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2013, č. j. 10 A 200/2010-67, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010 v návaznosti na žalobu žalobců zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, neboť žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou vytýkající nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací a neshromáždil dostatek skutkových zjištění pro závěr o splnění podmínky dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Ve svém rozhodnutí poukázal i na další vady přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 As 19/2014-35, byla kasační stížnost stavebníků proti rozsudku Městského soudu v Praze zamítnuta. Nejvyšší správní soud závěry Městského soudu v Praze o tom, že v řízení byl prokázán nesoulad stavby s územním plánem, považoval v dané chvíli za předčasné.*

19. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2014, č. j. 087339/2014/KUSK, sp. zn. SZ 078745/2014/KUSK REG Ru, bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 3. 2010, kterým byla dodatečně povolena stavba, zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil nesplněním podmínky dané ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť nebyl prokázán soulad stavby s územně plánovací dokumentací.
20. Oznámením ze dne 15. 6. 2015, č. j. OVP-2791/2015, sp. zn. Výst.330-3573 pokr.v říz./2009-RR stavební úřad účastníky informoval o pokračování v řízení a stanovil jim lhůtu 15 dnů pro uplatnění námitek a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
21. Podáním ze dne 20. 6. 2016 stavebníci navrhli zastavení řízení o odstranění stavby zahájené dne 14. 10. 2005 s tím, že stavba je v souladu s územním plánem, stavebníci byli ohledně nabytí subjektivních práv užívat stavbu v dobré víře a protože z důvodu kolaudačního rozhodnutí i charakteru stavebních úprav již existující stav nemůže být změněn.
22. Žalobkyně se vyjádřila podáním ze dne 1. 7. 2015, v němž uvedla, že nejsou splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby a stavební úřad má rozhodnout o odstranění stavby i přes vydané kolaudační rozhodnutí. Žalobkyně poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2007, č. j. 3 As 11/2007-92, dle kterého je existence kolaudačního rozhodnutí pro zjišťování splnění podmínek řízení dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná. Dodatečné povolení stavby není v souladu s veřejným zájmem, zejména s podmínkami územního plánu obce Č., průjezdy autobusů zajišťujících dopravu návštěvníků stavby je nutno považovat za dopravu překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě.
23. Usnesením ze dne 21. 1. 2016 stavební úřad „řízení ze dne 6. 9. 2005 na základě žádosti o dodatečné povolení stavby“, kterou podali stavebníci, zastavil, a to s odkazem na ustanovení § 30 správního řádu z roku 1967 a současně na § 66 odst. 1 písm. g) a h) správního řádu z roku 2004 z důvodu, že se žádost o dodatečné povolení stala zjevně bezpředmětnou, a z dalších důvodů stanovených zákonem. Správní orgán poukázal na to, že podněty k odstranění stavby se zabýval již cca od roku 2000 a dne 6. 9. 2005 stavebníci podali žádost o dodatečné povolení stavby v rámci řízení dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. Dále stavební úřad své rozhodnutí odůvodnil platným kolaudačním rozhodnutím, které bylo vydáno ke stavbě v návaznosti na řádné stavební povolení ze dne 8. 3. 2010. Stavební úřad poukázal zároveň na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. 6253/20111/VOPSN, dle kterého platným kolaudačním rozhodnutím jsou založena subjektivní práva účastníků a tato nemohou být již zpochybněna. Uvedl, že zákonné lhůty již uběhly a stavební úřad neshledal důvody pro vedení *přezkumného* řízení z moci úřední, proto nelze již platné kolaudační rozhodnutí, k jehož přezkoumání neobdržel podnět, přezkoumat a nelze ani zahájit řízení o obnově. V závěru stavební úřad uvedl, že na základě „*daných zjištění a na základě zjištění existence nepřezkoumatelného kolaudačního rozhodnutí a na základě stavebního zákona a správního řádu (právních předpisů), řízení o dodatečné povolení stavby, stavební úpravy dokončené stavby rodinného domu č.p.X pro změnu užívání 1. NP rodinného domu na klub s folklórním programem, Č. č. p. X, zastavuje.*“
24. Žalobkyně podala dne 8. 2. 2016 proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2016 odvolání s návrhem, aby žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2016 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu projednání. Dle žalobkyně se stavební úřad ve svém

rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016 nevypořádal s vyjádřením žalobkyně ze dne 1. 7. 2015 a své rozhodnutí ohledně tvrzené bezpředmětnosti neodůvodnil. Postup ohledně stavebních úprav byl od počátku nezákonný a stavebníci o této skutečnosti věděli. Stavební úřad postupoval nejen v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně nezbytnosti pokračovat v řízení o odstranění stavby, a to rozhodnutími ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 As 19/2014-35, ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007-92, a rozhodnutími soudů vydanými přímo v této věci (Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu), ale i v rozporu s rozhodnutím žalovaného jako nadřízeného orgánu. Správní orgán se nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, jeho rozhodnutí proto nenaplňuje ani podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004.

25. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu z roku 2004 odvolání žalobkyně a dalších odvolatelů zamítl a usnesení stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2016 v plném rozsahu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi stručně zrekapituloval stávající skutkový stav, zcela obecně poukázal na principy přezkumného řízení dle správního řádu z roku 2004 a dále zdůraznil nezbytnost vypořádat se se zrušeným dodatečným povolením, na základě kterého byla stavba zrealizována a zkolaudována. Dle žalovaného lze k posuzované věci přistupovat z hlediska zákonnosti a v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010-193, postupovat v řízení o nařízení odstranění stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 stavebního zákona, přičemž tento postup žalovaný spatřuje „jako značně nekomfortní, a to jak z hlediska účastníků řízení, tak i správních orgánů“. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou výkladu výrazu „žádost se stala zjevně bezpředmětná“ s tím, že dle jeho názoru tento výraz je nezbytné vykládat tak, že jakýmkoliv rozhodnutím nedojde k žádné změně na skutečném stavu věci. Žalovaný poukázal i na svůj názor ohledně principu procesní ekonomie i proporcionality ve správním řízení. Kolaudační rozhodnutí, které povoluje užívat stavbu, je nepřezkoumatelné, stavebníci svá práva nabyli v dobré víře a i v případě, že by správní orgán zvolil hledisko zákonnosti, mohli by být účastníci uvedeni „v omyl v tom smyslu, že by mohli nabýt dojmu, že konečný výsledek se dá zvrátit. Tento stav však nemůže nastat, protože dané užívání stavby je nepřezkoumatelné a nabyté v dobré víře.“
26. Jak již uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, je povinností soudu vždy posuzovat, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají. Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl stejný.
27. S přihlédnutím k výše uvedenému se soud nejprve zabýval otázkou, podle které procesní úpravy, resp. podle kterého správního řádu, měly správní orgány postupovat ve správním řízení poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010 zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 10 A 200/2010-67, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 As 19/2014-35.

28. Správní řád z roku 2004 nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2006. Podle jeho přechodného ustanovení v § 179 odst. 1 platí: *„Řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.“* Jak již uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 333/2018-85: *„Z uvedené právní úpravy lze a contrario dovodit, že pokud bylo správní rozhodnutí, které nabylo právní moci za účinnosti starého správního řádu, správním soudem zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu již za účinnosti nového správního řádu, postupuje se v dalším řízení podle tohoto předpisu. Takový výklad byl potvrzen rovněž judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazoval i městský soud (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 – 100, č. 1683/2008 Sb. NSS)“.*
29. Jak již soud uvedl, bylo v posuzované věci rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 3. 2010, zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010** bylo tedy zrušeno soudem již za účinnosti správního řádu z roku 2004, a správní řízení proto mělo být vedeno podle nové právní úpravy – správního řádu z roku 2004. Stavební úřad ovšem nesprávně uvedl ve svém rozhodnutí, že postupuje i v následující části řízení podle předchozí právní úpravy – správního řádu z roku 1967.
30. Dále se soud zabýval otázkou, jaký stavební zákon měl být správními orgány v řízení aplikován. Dle § 190 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější, c) řízení o přestupku a správním deliktu, kdy podle nové právní úpravy se jednání obviněného nepovažuje za porušení stavební kázně; v takovém případě se řízení zastaví, d) řízení o vyvlastnění, které se dokončí podle zvláštního právního předpisu.
31. V posuzované věci se nejedná o řízení, na které se vztahují výjimky uvedené v § 190 odst. 1 písm. a) až d) stavebního zákona z roku 2006, proto měly správní orgány aplikovat stavební zákon z roku 1976. Z rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného je ovšem zřejmé, že tyto správní úřady nesprávně v řízení použily stavební zákon z roku 2006.
32. V souladu se závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009 (bod 26) soud dále posuzoval, zda použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, mohlo mít za následek natolik nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách, že je nezbytné napadené rozhodnutí zrušit.
33. Uplatněné žalobní body se týkají řízení o odstranění, respektive dodatečném povolení stavby, přičemž tato oblast byla ve stavebním zákoně z roku 1976 upravena odlišně než ve stavebním zákoně z roku 2006. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 70/2011–74, uvedl: *„řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 je řízením zahájeným z moci úřední, jehož výsledkem je buď nařízení odstranění stavby, nebo*

její dodatečné povolení. Neprobíhají tedy dvě paralelní řízení – jedno o odstranění stavby a jedno o dodatečné povolení stavby, nýbrž řízení jediné, které může vyústit ve dvě různá rozhodnutí.“ Řízení o odstranění, respektive řízení o dodatečném povolení stavby podle stavebního zákona z roku 1976 proto představuje jediné nedílné řízení zahájené z moci úřední, z něž (na rozdíl od úpravy v § 129 a násl. stavebního zákona z roku 2006) nelze vyčleňovat jako samostatné řízení o dodatečném povolení stavby. Správní orgány si dle všeho vůbec neuvědomovaly, že vedou řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976, a nikoliv řízení o dodatečném povolení stavby, které stavební zákon z roku 1976 vůbec jakožto samostatný typ řízení neznal. Bylo-li řízení zahájeno podáním žádosti o dodatečné povolení stavby, došlo uvedenou žádostí k zahájení řízení o odstranění stavby, v rámci něž byl stavební úřad v návaznosti na podanou žádost povinen posoudit, zda výjimečně odstranění stavby nenařídí. Pokud však důvody pro dodatečné povolení stavby neshledal, stavební zákon z roku 1976 mu prakticky nedával jinou možnost, než rozhodnout o odstranění stavby (soud zde ponechává stranou výjimečné případy spočívající v prokázání toho, že stavba byla již před jejím zahájením povolena, popř. že povolení v době realizace nepodléhala, neboť ty zjevně na nynější případ nedopadají).

34. Projednávání žádosti stavebníků o dodatečné povolení stavby bylo zastaveno, rozhodnutí stavebního úřadu ale neobsahuje výrok o odstranění stavby (či že se stavba neodstraňuje), který v důsledku chybějícího dodatečného povolení stavby musí být v rozhodnutí správního úřadu vždy obsažen. Není rozhodující, z jakého důvodu nebyla stavba dodatečně povolena, zda v návaznosti na nevyhovění žádosti stavebníka, nebo z důvodu, že z procesních důvodů se žádostí o dodatečné stavební povolení stavební úřad už dále zabývat nebude. Takový stav, který nenapravil napadeným rozhodnutím ani žalovaný, představuje závažnou procesní vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení.
35. V rozhodnutích vyjádřený názor správních orgánů, že odstranění stavby brání platné kolaudační rozhodnutí, je navíc také zcela nesprávný. Žalobkyně má pravdu v tom, že právo užívání stavby založené kolaudačním rozhodnutím je (i při nezrušitelnosti tohoto rozhodnutí) omezeno okamžikem, kdy stavební úřad v případě, že stavbu dodatečně nepovolí, současně rozhodne o jejím odstranění. Judikatura správních soudů, kterou správní orgány pochopily nesprávně, je jednotná v tom, že kolaudace nebrání vydání rozhodnutí o odstranění stavby a jeho následnému vymáhání (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017-29, ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 As 11/2010-193, a ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007-92). Kolaudační rozhodnutí, které „pouze“ umožňuje užívat stavbu do konečného rozhodnutí v řízení o odstranění stavby, proto nemůže být důvodem, který by umožňoval správnímu orgánu zastavit řízení o odstranění stavby, jehož součástí je i projednání eventuálně podané žádosti o dodatečné povolení odstraňované stavby. Kolaudační rozhodnutí nebrání ani výkonu rozhodnutí, kterým správní orgán nařídí nepovolenou stavbu odstranit. Stejně tak není podstatné, že stavba byla dodatečně povolena správním rozhodnutím, pokud toto rozhodnutí nadřízený orgán nebo soud následně zruší. I nadále se v tomto případě jedná o nepovolenou stavbu, o jejíž odstranění je správní orgán povinen i nadále vést řízení, a dle stavebního zákona z roku 1976 i výslovně rozhodnout.
36. Protože došlo ze strany žalovaného k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud dle §

76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. výrokem I tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, a to bez jednání. Zároveň soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu, neboť uvedené vady se týkají i tohoto rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.

37. Pro úplnost se soud vyjadřuje i k žalobkyní tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004 se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Vada nepřezkoumatelnosti spočívá v tom, že žalovaný nikterak nereagoval na odvolací námitky žalobkyně, například, že právo užívat stavbu založené kolaudačním rozhodnutím je omezeno okamžikem vydání rozhodnutí o odstranění stavby, že stavebníci nemohli nabýt práva v dobré víře, neboť byli osobami zúčastněnými v řízení o žalobě proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, že postup stavebního úřadu je v rozporu s konkrétně označenou judikaturou Nejvyššího správního soudu i s rozhodnutími Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu v této věci, a je i v rozporu s rozhodnutím žalovaného jako nadřízeného orgánu.
38. Na tyto námitky žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nereagoval, své rozhodnutí pouze odůvodnil tvrzenou bezpředmětností žádosti, dobrou vírou stavebníků, platným kolaudačním rozhodnutím a nutností správního orgánu aplikovat v posuzované věci zásady správního řízení, zejména zásadu procesní ekonomie, aniž by jakkoliv vysvětlil, proč jsou podle jeho přesvědčení námitky žalobců konkrétně zpochybňující tyto důvody nesprávné či nevýznamné. Žalovaný tak porušil ustanovení 68 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004.
39. Dalšími žalobními body se již soud pro nadbytečnost nezabýval, neboť by učiněné závěry neměly pro další řízení před správními orgány význam. S ohledem na to, že žaloba je důvodná, soud rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) a § 78 odst. 3 s. ř. s. bez jednání o zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí.
40. Výrokem II rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit plně úspěšné žalobkyni náhradu důvodně vynaložených nákladů. Žalobkyně byla prvotně v řízení zastoupena advokátem, který ukončil zastupování žalobkyně ke dni 30. 4. 2019. Proto soud uložil žalovanému zaplatit náhradu nákladů přímo žalobkyni, a nikoli jejím bývalému právnímu zástupci. Výši náhrady nákladů řízení tvoří odměna advokáta ke dni ukončení zastoupení ve výši 6 200 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) po 3 100 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. a) a d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení žalobkyně částku 9 800 Kč.
41. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu